

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2012. gada 28. jūnijā *

Apelācija — Piekļuve iestāžu dokumentiem — Regula (EK) Nr. 1049/2001 — Dokumenti par uzņēmumu koncentrācijas kontroles procedūru — Regula (EK) Nr. 139/2004 — Piekļuves atteikums — Izņēmumi saistībā ar izmeklēšanas mērķu, komerciālu interešu, juridisku atzinumu un iestāžu lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību

Lieta C-477/10 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2010. gada 23. septembrī iesniedza

Eiropas Komisija, ko pārstāv *B. Smulders*, *P. Costa de Oliveira* un *V. Bottka*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pārējiem lietas dalībniekiem esot šādiem –

Agrofert Holding a.s., Prāga (Čehijas Republika), ko pārstāv *R. Pokorný* un *D. Šalek*, advokāti,

prasītāja pirmajā instancē,

Polski Koncern Naftowy Orlen SA, Ploka [Płock] (Polija), ko pārstāv *S. Sołtysiński*, *K. Michałowska* un *A. Krasowska-Skowrońska*, advokāti,

Dānijas Karaliste, ko pārstāv *S. Juul Jørgensen*, pārstāvis,

Somijas Republika,

Zviedrijas Karaliste, ko pārstāv *K. Petkowska* un *S. Johannesson*, pārstāvji,

personas, kas iestājušās lietā pirmajā instancē.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs *K. Lénartss* [*K. Lenaerts*], tiesneši *E. Juhāss* [*E. Juhász*] (referents), *Dž. Arestis* [*G. Arestis*], *T. fon Danvics* [*T. von Danwitz*] un *D. Švābi* [*D. Šváby*],

ģenerālvokāts *P. Kruss Viljalons* [*P. Cruz Villalón*],

sekretāre *L. Hjūleta* [*L. Hewlett*], galvenā administratore,

* Tiesvedības valoda – angļu.

ņemot vērā rakstveida procesu un 2011. gada 8. septembra tiesas sēdi,
noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2011. gada 8. decembra tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Iesniedzot apelācijas sūdzību, Eiropas Komisija lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2010. gada 7. jūlija spriedumu lietā T-111/07 *Agrofert Holding*/Komisija (turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”), ar kuru Vispārējā tiesa atcēla Komisijas 2007. gada 13. februāra Lēmumu D (2007) 1360 (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”), ar kuru tika atteikta piekļuve lietas COMP/M.3543 par Polijas sabiedrības *Polski Koncern Naftowy Orlen SA* (turpmāk tekstā – “PKN Orlen”) un Čehijas Republikas sabiedrības *Unipetrol* koncentrāciju dokumentiem, kura tika uzsākta, piemērojot Padomes 2004. gada 20. janvāra Regulu (EK) Nr. 139/2004 par kontroli pār uzņēmumu koncentrāciju (turpmāk tekstā - “Uzņēmumu koncentrācijas EK regula”) (OV L 24, 1. lpp.).

Atbilstošās tiesību normas

- 2 Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulā (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.), kas tostarp ir balstīta uz EKL 255. panta 2. punktu (tagad pēc grozījumiem – LESD 15. pants), ir definēti principi, nosacījumi un ierobežojumi tiesībām piekļūt šo iestāžu dokumentiem.
- 3 Šīs regulas 4. pantā ar nosaukumu “Izņēmumi” ir noteikts:

“[..]

2. Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

- fiziskas vai juridiskas personas komerciālo interešu, tostarp intelektuālā īpašuma, aizsardzībai,
- tiesvedības un juridisku konsultāciju aizsardzībai,
- pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķiem,

ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

3. Var atteikt piekļuvi dokumentam, ko iestāde izdevusi iekšējām vajadzībām, vai iestādes saņemtam dokumentam, kurš skar jautājumu, par ko tā nav pieņēmusi lēmumu, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

Var atteikt piekļuvi dokumentam, kas satur viedokļu izklāstu iekšējām vajadzībām sakarā ar apspriedēm un iepriekšējām pārrunām attiecīgās iestādes iekšienē, pat tad, ja lēmums jau ir pieņemts, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

4. Kas attiecas uz trešo personu dokumentiem, iestāde apspriežas ar attiecīgo trešo personu ar mērķi noskaidrot, vai ir jāpiemēro 1. vai 2. punktā paredzētais izņēmums, ja nav skaidrības par to, vai šo dokumentu drīkst izsniegt vai ne.

[..]

6. Ja izņēmumi attiecas tikai uz kādu pieprasītā dokumenta daļu, pārējās dokumenta daļas publisko.

7. Izņēmumi, kas noteikti 1. līdz 3. punktā, ir spēkā tik ilgi, kamēr šāda aizsardzība ir pamatota, ņemot vērā dokumenta saturu. Izņēmumi var būt spēkā ne ilgāk kā 30 gadus. Ja dokumentiem ir piemērojami izņēmumi, kas skar privāto dzīvi vai komerciālās intereses, kā arī ja tie ir slepeni dokumenti, izņēmumus vajadzības gadījumā drīkst piemērot arī pēc šā termiņa.”

4 Regulas Nr. 139/2004 17. pantā ar nosaukumu “Dienesta noslēpums” ir noteikts:

“1. Informāciju, kas iegūta, piemērojot šo regulu, izmanto tikai attiecīgā pieprasījuma, izmeklēšanas vai noklausīšanās mērķiem.

2. Neierobežojot 4. panta 3. punktu, 18. un 20. pantu, Komisija un dalībvalstu kompetentās iestādes, to ierēdņi, darbinieki un citas personas, kas strādā šo iestāžu uzraudzībā, kā arī dalībvalstu citu iestāžu darbinieki un ierēdņi neatklāj informāciju, ko tie ieguvuši, piemērojot šo regulu, un kas ir tāda veida, uz kuru attiecas dienesta noslēpuma ievērošanas pienākums.

[..]”

5 Šīs regulas 18. panta 3. punktā ir paredzēts:

“Komisija savu lēmumu balsta vienīgi uz iebildumiem, kurus attiecīgajām pusēm bija iespēja komentēt. Izskatot lietu, pilnībā jārespektē attiecīgo pušu aizstāvības tiesības. Attiecīgā lieta ir atvērta vismaz jaunajiem dalībniekiem, kas tieši iesaistīti, saskaņā ar likumīgajām uzņēmumu interesēm savu uzņēmējdarbības noslēpumu aizsargāšanai.”

6 Komisijas 2004. gada 7. aprīļa Regula (EK) Nr. 802/2004, ar ko īsteno Regulu (EK) Nr. 139/2004 (OV L 133, 1. lpp.), tika pieņemta, pamatojoties uz šīs pēdējās minētās regulas 23. panta 1. punktā piešķirtajām pilnvarām. Regulas Nr. 802/2004 17. pantā ar nosaukumu “Lietas materiālu pieejamība un dokumentu izmantošana” ir noteikts:

“1. Pēc attiecīga lūguma Komisija nodrošina lietas materiālu pieejamību pusēm, kurām tā ir adresējusi iebildumus, lai šādi dotu tām iespēju izmantot tiesības uz aizstāvību. Pieejamību nodrošina pēc iebildumu paziņošanas.

2. Komisija pēc attiecīga lūguma turklāt nodrošina lietas materiālu pieejamību citām iesaistītajām pusēm, kas ir informētas par iebildumiem, tādā apmērā, kāds vajadzīgs atsauksmju sagatavošanai.

3. Tiesības uz lietas materiālu pieejamību neattiecas uz konfidenciālu informāciju vai uz Komisijas vai dalībvalstu kompetento iestāžu iekšējiem dokumentiem. Tāpat tiesības uz lietas materiālu pieejamību neattiecas uz Komisijas un dalībvalstu kompetento iestāžu saraksti vai uz dalībvalstu kompetento iestāžu savstarpējo saraksti.

4. Dokumentus, kas iegūti, izmantojot lietas materiālu pieejamību saskaņā ar šo pantu, drīkst lietot tikai attiecīgā procesa vajadzībām atbilstīgi [Regulai Nr. 139/2004].”

Tiesvedības priekšvēsture un lēmums atteikt piekļuvi dokumentiem

7 Pārsūdzētajā spriedumā ir konstatēts:

“1 Ar 2005. gada 20. aprīļa lēmumu Komisija [..], piemērojot [Regulas Nr. 139/2004] 6. panta 1. punkta b) apakšpunktu, deva atļauju projektam, ar kuru Polijas sabiedrība [PKN Orlen] pārņēma kontroli pār Čehijas sabiedrību *Unipetrol*, nopērkot akcijas; šis projekts Komisijai tika paziņots 2005. gada 11. martā.

- 2 Ar 2006. gada 28. jūnija vēstuli prasītāja *Agrofert Holding a.s.* [turpmāk tekstā – “*Agrofert*”], pamatojoties uz [Regulu Nr. 1049/2001], lūdza Komisiju sniegt piekļuvi visiem nepublicētajiem dokumentiem saistībā ar darījuma, kura ietvaros *PKN Orlen* pārpirka *Unipetrol*, paziņošanas un iepriekšējas paziņošanas procedūru.
- 3 [..]
- 4 Ar 2006. gada 2. augusta vēstuli [..] [Komisijas “Konkurences” ģenerāldirektorāts (ĢD)] atteica apmierināt pieteikumu par piekļuvi dokumentiem. Uzsverot pieteikuma vispārīgo raksturu, tas uzskatīja, ka uz attiecīgajiem dokumentiem attiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. un 3. punktā paredzētie izņēmumi. Ģenerāldirektorāts piebilda, ka dokumentu, kurus sagatavojuši lietas dalībnieki, kuri paziņojuši par koncentrāciju, un trešās personas, publiskošana būtu pretrunā [LESD 339.] pantā un Regulas [Nr. 139/2004] 17. panta 1. un 2. punktā paredzētajam dienesta noslēpuma pienākumam. Tika arī precizēts, ka nav iespējama daļēja piekļuve dokumentiem un ka nav izvirzīti nekādi argumenti, kuri varētu pierādīt sabiedrības prioritāro interešu esamību, kas attaisnotu izsniegšanu.
- 5 Ar 2006. gada 18. augusta vēstuli prasītāja Komisijai nosūtīja atkārtotu pieteikumu [..]. Prasītāja apstrīdēja Komisijas atteikumu, tostarp norādot, ka tai bija jāpiešķir daļēja piekļuve pieprasītajiem dokumentiem. Turklāt prasītāja atsaucās uz sabiedrības prioritāro interešu esamību, kas attaisno attiecīgo dokumentu izsniegšanu un radījušas prasītājas un *Unipetrol* mazākuma akcionāru ciestus zaudējumus.
- [..]
- 9 Ar [apstrīdēto lēmumu] Komisijas ģenerālsekretariāts apstiprināja atteikumu piekļūt dokumentiem attiecībā uz četrām noteiktajām dokumentu kategorijām.
- 10 Pirmkārt, Komisija uzskata, ka dokumentos, ar kuriem ir notikusi apmaiņa starp [Komisiju] un lietas dalībniekiem, kuri paziņojuši par koncentrāciju, ir iekļauta konfidenciāla komercinformācija par lietas dalībnieku, kuri paziņojuši par koncentrāciju, komerciālo stratēģiju, tirdzniecības apjomu, tirgus daļām vai attiecībām ar klientiem. Tādējādi esot piemērojams Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā paredzētais izņēmums par komerciālo interešu aizsardzību. [..] Komisija atsaucas arī uz Regulas [Nr. 139/2004] 17. pantu par dienesta noslēpuma pienākumu [..]. Komisija piebilst, ka, tā kā koncentrāciju kontroles procedūru mērķis ir pārbaudīt, vai paziņotā darbība lietas dalībniekiem, kuri paziņojuši par koncentrāciju, piešķir tādu tirgus varu, kas var ievērojami ietekmēt konkurenci, visi dokumenti, kurus lietas dalībnieki, kuri paziņojuši [par koncentrāciju], iesnieguši saistībā ar šo procedūru, noteikti attiecas uz konfidenciālu komercinformāciju.
- 11 Komisija arī uzskata, ka ir piemērojams Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētais izņēmums saistībā ar izmeklēšanas darbību aizsardzību. Komisija uzskata, ka lietas dalībniekiem, kuri ir iesaistīti ar koncentrāciju saistītā procedūrā, ir jābūt tiesiskai palāvēībai, ka netiks publicēti paziņotajos dokumentos ietvertā konfidenciālā informācija. Komisija uzskata, ka attiecīgo dokumentu publiskošana pasliktinātu tās un uzņēmumu vidū esošo abpusējās uzticības klimatu [..].
- 12 Otrkārt, Komisija uzskata, ka uz dokumentiem, ar kuriem tā ir apmainījusies ar trešajām personām, attiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā un trešajā ievilkumā paredzētie izņēmumi, pamatojoties uz tiem pašiem iemesliem, kādi tika norādīti attiecībā uz dokumentiem, ar kuriem tā apmainījās ar lietas dalībniekiem, kuri paziņojuši par koncentrāciju.

[..]

- 14 Ceturtkārt, Komisija norāda uz šādiem iekšējiem dokumentiem:
- [...] (dokuments Nr. 1);
 - dienestu savstarpējo apspriežu piezīmes, kurās ir ietverts lēmuma par paziņošanu projekts (dokuments Nr. 2);
 - Juridiskā dienesta atbilde par iepriekš norādītajām apspriežu piezīmēm (dokuments Nr. 3);
 - elektroniskā pasta vēstuļu apmaiņa saistībā ar šo projektu starp kompetento dienestu un Juridisko dienestu (dokuments Nr. 4);
 - citu attiecīgo dienestu atbildes par iepriekš norādītajām apspriežu piezīmēm (dokuments Nr. 5);
 - [...] (dokuments Nr.6);
 - [...] (dokuments Nr. 7).
- 15 [Dokumenti Nr. 1, 6 un 7 nav tiesvedības priekšmets.]
- 16 Attiecībā uz dokumentiem Nr. 2–5 Komisija uzskata, ka to publicēšana būtiski apdraudētu tās lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas izpratnē. Tā uzsver minētā lēmumu pieņemšanas procesa kolektīvo raksturu un nepieciešamību saglabāt tās dienestu uzticamību. Komisija uzskata, ka šajos dokumentos ir atspoguļoti dienestu brīvi paustie viedokļi un iekšējās diskusijas. To publicēšana šajā gadījumā būtiski apdraudētu viedokļu izpaušanas neatkarību [...]. Turklāt tas mazinātu [...] uzņēmumu, uz kuriem attiecas paziņošana, un trešo personu vēlmi sadarboties.
- 17 Komisija uzskata, ka arī uz dokumentiem Nr. 3 un 4 attiecas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā paredzētais izņēmums saistībā ar juridisko atzinumu aizsardzību [...].
- 18 Visbeidzot Komisija piebilst, ka nekāda veida sabiedrības prioritārās intereses nevar attaisnot šajā gadījumā minēto dokumentu publicēšanu, kā arī nevar tikt piešķirta daļēja piekļuve. Šajā saistībā tā norāda, ka, tā kā Komisijas izmeklēšanas mērķis ir pārbaudīt tirgus, uz kuru attiecas paredzētā koncentrācija, apstākļus [...], esot neiespējami noteikt tās dokumentu, ar kuriem tā ir apmainījusies ar attiecīgajiem lietas dalībniekiem, daļas, “kurās nav iekļauta [...] komercinformācija vai kuras nebūtu saistītas ar izmeklēšanu un pašas par sevi būtu saprotamas” [...]. Visbeidzot tā norāda uz faktu, ka pašā lēmuma par attiecīgo koncentrāciju publicētajā versijā ir ietverta izpaužamā informācija un tas ir uzskatāms par daļēju piekļuvi pieprasīto dokumentu daļām, uz kurām neattiecas piemērojami izņēmumi.”

Pārsūdzētais spriedums

- 8 Ar prasības pieteikumu, kas iesniegts 2007. gada 13. aprīlī, *Agrofert* lūdza Vispārējai tiesai atcelt apstrīdēto lēmumu un piespriest Komisijai tai nosūtīt pieprasītos dokumentus.
- 9 Pārsūdzētā sprieduma 39.–41. punktā Vispārējā tiesa noraidīja šo otro prasību kā nepieņemamu, ņemot vērā, ka gadījumā, ja tā atceļ iestādes aktu, šai iestādei saskaņā ar LESD 266. pantu ir jāveic pasākumi, lai izpildītu spriedumu.
- 10 Prasība atcelt apstrīdēto lēmumu galvenokārt bija balstīta uz pamatu par Regulas Nr. 1049/2001 pārkāpumu. Šī pamata pamatojumam *Agrofert* norādīja, ka šīs regulas 4. panta 2. un 3. punktā paredzēto izņēmumu piemērošana attiecīgajiem dokumentiem ir bijusi kļūdaina. Vispārējā tiesa izvērtēja katru no šo dokumentu kategorijām, ņemot vērā katru no izņēmumiem, uz kuriem ir balstīts apstrīdētais lēmums.

Par atteikumu piekļūt dokumentiem, ar kuriem notikusi apmaiņa starp Komisiju un lietas dalībniekiem, kuri paziņojuši par koncentrāciju, un Komisiju un trešajām personām

Par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā paredzēto izņēmumu saistībā ar komerciālo interešu aizsardzību

- 11 Vispirms Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 54. un 55. punktā konstatēja, ka dokumentos, ar kuriem notikusi apmaiņa starp Komisiju un lietas dalībniekiem, kuri paziņojuši par koncentrāciju, un Komisiju un trešajām personām, var būt iekļauta konfidenciāla komerciāla informācija, uz kuru attiecīgā gadījumā var attiekties Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā paredzētais izņēmums saistībā ar komerciālo interešu aizsardzību.
- 12 Otrkārt, pārsūdzētā sprieduma 57.–60. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētie izņēmumi ir jāinterpretē un jāpiemēro sašaurināti, pārbaudei, kas ir jāveic, apstrādājot dokumentu piekļuves pieteikumu, ir jābūt konkrētai un apstākļiem, ka dokuments ir saistīts ar interesēm, kuras ir aizsargātas ar izņēmumu, pats par sevi nav pietiekams, lai attaisnotu tā piemērošanu. No šīs regulas 4. panta 1.–3. punkta izrietot, ka visi tajā minētie izņēmumi ir jāpiemēro dokumentam [kopumā]. Tādējādi tikai konkrēta un individuāla katra dokumenta izvērtēšana iestādei ļautu novērtēt iespēju piešķirt prasītājiem daļēju piekļuvi.
- 13 Saskaņā ar pārsūdzētā sprieduma 61.–64. punktu no apstrīdētā lēmuma pamatojuma nekādi neizrietot, ka šāds izvērtējums faktiski ir noticis. Šajā lēmumā vispārēji un abstrakti esot noteikts, ka, ņemot vērā uzņēmumu koncentrācijas kontroles procedūras raksturu, visi lietas dalībnieku, kuri paziņojuši par koncentrāciju, iesniegtie dokumenti noteikti ir saistīti ar konfidenciālu komerciālu informāciju. Šādi apgalvojumi esot pārāk plaši un vispārēji, un nevarot tikt uzskatīti, ka tie pietiekami juridiski pamatoti pierādītu, ka šajā gadījumā ir noticis konkrēts un faktiskas katra attiecīgā dokumenta izvērtējums. Pārsūdzētā sprieduma 65. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka katrā ziņā šajā gadījumā esot iespējams veikt dokumentu, ar kuriem notikusi apmaiņa starp Komisiju un lietas dalībniekiem, inventarizāciju un aprakstīt katra dokumenta saturu, tomēr neatklājot informāciju, kurai ir jāpaliek konfidencialai.
- 14 Saskaņā ar pārsūdzētā sprieduma 68.–70. punktu Vispārējā tiesa noraidīja Komisijas argumentu par dienesta noslēpuma un komercnoslēpuma aizsardzības pienākumu, kas izriet no LESD 339. panta un Regulas Nr. 139/2004 17. panta. Vispārējā tiesa uzskatīja, ka tikai atsevišķa informācija ietver komercnoslēpumu un ka pienākumam [glabāt] dienesta noslēpumu nav tādas piemērojamības, kas varētu attaisnot vispārēju un abstraktu atteikumu piekļūt dokumentiem. Ņemot vērā, ka dienesta noslēpums ne vienmēr attieksies uz visu informāciju, kas iegūta, veicot uzņēmumu koncentrācijas kontroles procedūru, dienesta noslēpuma un komercnoslēpuma aizsardzības pienākums, kas izriet no iepriekš minētajām tiesību normām, nevarot atbrīvot Komisiju no konkrētas katra attiecīgā dokumenta izpēti, kāda ir pieprasīta Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktā. Saskaņā ar pārsūdzētā sprieduma 77. punktu arī tas, ka koncentrācijas kontroles procedūrā lietas dalībnieki dokumentus ir nosūtījuši kā konfidenciālus saskaņā ar Regulu Nr. 139/2004, neatbrīvojot Komisiju no pienākuma veikt konkrētu katra dokumenta izpēti, ja ir iesniegts piekļuves pieteikums atbilstoši Regulai Nr. 1049/2001.
- 15 Pārsūdzētā sprieduma 73.–76. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – “ECPAK”) 8. pants saistībā ar tiesībām uz privāto dzīvi, ja tiek pieņemts, ka to var piemērot šajā gadījumā, neatbrīvotu Komisiju no konkrēta un faktiskā katra attiecīgā dokumenta izvērtējuma. Saskaņā ar pārsūdzētā sprieduma 78.–80. punktu Vispārējā tiesa, ņemot vērā Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 3. punktu, kas attiecas uz sabiedrības piekļuvi visiem dokumentiem, kurus iestāde ir saņēmusi vai kuri ir tās rīcībā, nepiekrita arī uzskatam, ka uz dokumentiem, kuri ir iesniegti saistībā ar koncentrāciju, acīmredzami attiecas šīs regulas 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā paredzētais izņēmums.

- 16 Pārsūdzētā sprieduma 81.–89. punktā Vispārējā tiesa noraidīja arī argumentu par *PKN Orlen* tiesisko paļāvību, jo, piemērojot Regulas Nr. 139/2004 17. pantu, dokumenti, kas nosūtīti koncentrācijas kontroles procedūrā, netiekot publiskoti. Vispārējā tiesa konstatēja, ka ar šo tiesību normu netiekot piešķirtas absolūtas konfidencialitātes tiesības visiem uzņēmumu nosūtītajiem dokumentiem, un norādīja, ka pamati, kas ir norādīti, lai pamatotu piekļuves atteikumu šiem dokumentiem, ir jāizvērtē tikai saistībā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem. Vispārējā tiesa norādīja arī, ka Regulas Nr. 139/2004 17. panta 1. punkts attiecoties tikai uz veidu, kādā Komisija var izmantot tai iesniegto informāciju, un ar to netiekot regulēta piekļuve dokumentiem, kas tiek nodrošināta ar Regulu Nr. 1049/2001.

Par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzēto izņēmumu saistībā ar izmeklēšanas darbību mērķu aizsardzību

- 17 Pārsūdzētā sprieduma 96.–99. punktā Vispārējā tiesa piekrita, ka dokumenti, kas ir iesniegti koncentrācijas kontroles procedūrā, ir saistīti ar izmeklēšanas darbībām Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešā ievilkuma izpratnē, un atgādināja, ka šī tiesību norma ir jāinterpretē tādējādi, ka tā ir piemērojama tikai tad, ja attiecīgo dokumentu publiskošana varētu apdraudēt izmeklēšanas darbību pabeigšanu. Tomēr šajā gadījumā, kā uzskata Vispārējā tiesa, Komisijas izmeklēšanas darbības, kuru rezultātā tika pieņemts 2005. gada 20. aprīļa lēmums par iebildumu nesniegšanu saistībā ar koncentrāciju, apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī jau bija izbeigtas. Attiecīgi šo dokumentu publiskošana nevarētu apdraudēt izmeklēšanas darbību pabeigšanu. Attiecībā uz Komisijas argumentu, ka šo dokumentu publiskošana pasliktinātu abpusējas uzticības klimatu starp šo iestādi un uzņēmumiem un apdraudētu koncentrācijas kontroles procedūru efektivitāti, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 100.–103. punktā iebilda, ka šādi apsvērumi esot pārāk nenoteikti, vispārēji un hipotētiski, un neļaujot uzskatīt, ka Komisijas argumentācija faktiski attiektos uz katru no attiecīgajiem dokumentiem.

Par atteikumu atļaut daļēju piekļuvi dokumentiem, ar kuriem ir notikusi apmaiņa starp Komisiju un lietas dalībniekiem, kuri paziņojuši par koncentrāciju, un starp Komisiju un trešajām personām, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punktā paredzēto izņēmumu

- 18 Pārsūdzētā sprieduma 107.–113. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka, pat ja Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punktā nav noteikts, ka daļēja piekļuve dokumentiem ir iespējama visos gadījumos, šajā tiesību normā tomēr ir paredzēts konkrēts un individuāls katra dokumenta satura izvērtējums. Tādējādi dokumentu izvērtēšana, kas tika veikta, tos sakārtojot kategorijās, nevis attiecībā uz tajos ietvertiem konkrētiem informācijas elementiem, neesot bijusi pietiekama. Tādējādi Komisijas argumentācija, saskaņā ar kuru visa lietas dalībnieku, kuri paziņojuši par koncentrāciju, un trešo personu iesniegtā informācija esot cita ar citu saistīta, kādēļ neesot bijis iespējams noteikt rindkopas, kurām piekļuve būtu jāatļauj, esot jānoraida, ciktāl Komisija, šķiet, tādējādi vispārēji un neveicot katra dokumenta konkrētu un individuālu izpēti esot prezumējusi, ka visu pieprasīto dokumentu publiskošana, pat ja tā notiek daļēji, varētu apdraudēt aizsargātās intereses.
- 19 Šādos apstākļos pārsūdzētā sprieduma 116. punktā Vispārējā tiesa secināja, ka apstrīdētais lēmums ir jāatceļ, ciktāl ar to ir atteikta piekļuve dokumentiem, ar kuriem notikusi apmaiņa, pirmkārt, starp Komisiju un lietas dalībniekiem, kuri paziņojuši par koncentrāciju, un, otrkārt, starp Komisiju un trešajām personām, jo Komisija nav pietiekami juridiski pamatoti pierādījusi, ka šo dokumentu publiskošana konkrēti un faktiski apdraudētu aizsargātās intereses.

Par atteikumu piekļūt juridiskajiem atzinumiem, kas balstīts uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā paredzēto izņēmumu

- 20 Šajā gadījumā runa ir par Komisijas Juridiskā dienesta atbildi uz dienestu savstarpējo apspriežu piezīmēm (iekšējais dokuments Nr. 3) un ar koncentrācijas projektu saistītu elektronisko vēstuļu apmaiņu starp kompetento dienestu un Juridisko dienestu (iekšējais dokuments Nr. 4). Pārsūdzētā

sprieduma 123. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka izņēmuma, kurš ir paredzēts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā, mērķis esot aizsargāt iestāžu interesi saņemt godīgus, objektīvus un pilnīgus juridiskos atzinumus, bet no Tiesas 2008. gada 1. jūlija sprieduma apvienotajās lietās C-39/05 P un C-52/05 P Zviedrija un *Turco/Padome* (Krājums, I-4723. lpp.) 42. un 43. punkta izrietot, ka, lai varētu atsaukties uz iespējamo kaitējumu šīm interesēm, tam jābūt saprātīgi paredzamam, nevis vienīgi hipotētiskam.

- 21 Pārsūdzētā sprieduma 125.–128. punktā Vispārējā tiesa uzsvēra, ka, lai gan principā Komisija var pamatoties uz vispārējiem pieņēmumiem un vispārīgiem apsvērumiem, kas ir piemērojami atsevišķām dokumentu kategorijām, atbilstoši Tiesas nospriestajam tās iepriekš minētā sprieduma apvienotajās lietās Zviedrija un *Turco/Padome* 50. punktā, tai tomēr katrā gadījumā esot jāpārbauda, vai šādi vispārīgie apsvērumi patiešām attiecas uz konkrēto dokumentu, kuru lūdz publiskot. Apstrīdētajā lēmumā Komisija esot pamatojusies uz vispārīgu apsvērumu, katra pieprasītā atzinuma gadījumā konkrēti nepārbaudot, vai šis apsvēruma patiešām ir piemērojams attiecīgajos apstākļos. Tādējādi Komisija neesot pierādījusi, kā attiecīgo juridisko atzinumu publiskošana šajā gadījumā varētu radīt patiesu un saprātīgi paredzamu, nevis vienīgi hipotētisku risku šo atzinumu aizsardzībai. Turklāt pārsūdzētā sprieduma 129.–131. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka pārskatāmība ir piemērojama arī tad, ja Komisija darbojas kā administratīva iestāde, nevis kā likumdevējs, kā tas ir šajā gadījumā, un ka konkrēta izvērtējuma veikšanas pienākums katrā atsevišķā gadījumā ir spēkā arī tad, ja runa ir par ļoti īsiem dokumentiem.
- 22 Šādos apstākļos pārsūdzētā sprieduma 132. punktā Vispārējā tiesa secināja, ka atteikums piekļūt pieprasītajiem juridiskajiem atzinumiem ir jāatceļ, pamatojoties uz to, ka Komisija nav pierādījusi, ka attiecīgo dokumentu publiskošana konkrēti un faktiski apdraudētu juridisko atzinumu aizsardzību.

Par atteikumu piekļūt Komisijas iekšējiem dokumentiem, kas balstīts uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrajā daļā paredzēto izņēmumu saistībā ar lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību

- 23 Šajā gadījumā runa ir par iekšējiem dokumentiem Nr. 2–5. Pārsūdzētā sprieduma 138. un 139. punktā Vispārējā tiesa konstatēja, ka, tā kā runa ir par Komisijas galīgo lēmumu sagatavojošiem dokumentiem, kuros ir ietverts viedoklis un kuri tādējādi ietilpst Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrajā daļā paredzētā izņēmuma piemērošanas jomā, uz izņēmumu var atsaukties arī tad, kad attiecīgās iestādes lēmums jau ir pieņemts. Pārsūdzētā sprieduma 141.–144. punktā Vispārējā tiesa nosprieda, ka, lai šo izņēmumu varētu piemērot, tomēr ir jāpierāda, ka piekļuve pieprasītajiem dokumentiem var radīt konkrētu, faktisku un smagu apdraudējumu attiecīgās iestādes lēmumu pieņemšanas procesam un ka šis apdraudējuma risks ir saprātīgi paredzams, nevis vienīgi hipotētisks. Tomēr Komisijas pieņēmums, ka pieprasīto dokumentu publiskošana smagi apdraudētu iestādes lēmumu pieņemšanas procesu, ņemot vērā šī procesa kolektīvo raksturu, tika norādīts vispārēji un abstrakti, to nepamatojot ar detalizētiem argumentiem saistībā ar attiecīgo dokumentu saturu.
- 24 Pārsūdzētā sprieduma 146. punktā Vispārējā tiesa konstatēja, ka Komisija savu vērtējumu ir balstījusi uz pieprasīto dokumentu raksturu, nevis uz tajos faktiski atrodamajiem informācijas elementiem, lai gan šāds vērtējums ir jābalsta uz konkrētu un faktisku katra pieprasītā dokumenta izvērtējumu. Vispārējā tiesa arī noraidīja Komisijas argumentu par tās dienestu uzticību un vārda brīvību, uzskatot, ka šie pieņēmumi esot pārāk hipotētiski. Ņemot vērā iepriekš minēto, pārsūdzētā sprieduma 147. punktā Vispārējā tiesa secināja, ka faktam, ka viedokļus pauduši Komisijas dienesti uzņēmumu koncentrācijas kontroles procedūrā, ņemot vērā visus iekšējos dokumentus, kuros ir ietverts šāds viedoklis, izņēmums principā nav piemērojams.
- 25 Šādos apstākļos Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 150. punktā secināja, ka Komisija nav juridiski pamatoti pierādījusi, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrajā daļā paredzētais izņēmums būtu piemērojams pieprasītajiem iekšējiem dokumentiem.

- 26 Pamatojoties uz visiem šiem apsvērumiem, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 154. punktā nolēma, ka apstrīdētais lēmums ir jāatceļ.

Lietas dalībnieku prasījumi apelācijas tiesvedībā

- 27 Komisija lūdz Tiesu:

- atcelt pārsūdzēto spriedumu;
- taisīt galīgo spriedumu par jautājumiem, kas ir šīs apelācijas sūdzības priekšmets, un
- piespriest *Agrofert* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

- 28 *Agrofert* lūdz Tiesu:

- apelācijas sūdzību pilnībā noraidīt un
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

- 29 Zviedrijas Karaliste lūdz Tiesu:

- apelācijas sūdzību noraidīt un
- piespriest Komisijai atlīdzināt Zviedrijas Karalistei radušos tiesāšanās izdevumus.

- 30 *PKN Orlen* lūdz Tiesu:

- atcelt pārsūdzēto spriedumu;
- taisīt galīgo spriedumu par jautājumiem, kas ir šīs apelācijas sūdzības priekšmets, un
- piespriest *Agrofert* atlīdzināt *PKN Orlen* abās instancēs radušos tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

Komisijas argumentācija

- 31 Vispirms Komisija norāda, ka Vispārējā tiesa savā spriedumā neesot mēģinājusi radīt patiesu un harmonisku līdzsvaru starp juridiskajām sistēmām, kuras ieviestas ar Regulām Nr. 139/2004 un Nr. 1049/2001, kurām ir nozīme šajā lietā, un tādējādi dokumentu, kas attiecas uz koncentrāciju kontroles jomu, konfidencialitātes noteikumi esot kļuvuši nepiemērojami.

Pirmais pamats – kļūdaina Regulas Nr. 1049/2001 interpretācija, pamatojoties uz to, ka, interpretējot Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētos izņēmumus, neesot ņemti vērā atsevišķi Regulas Nr. 139/2004 noteikumi

- 32 Komisija atkārtο savu Vispārējā tiesā izklāstīto argumentāciju, no kuras izriet, ka LESD 339. pantam un Regulas Nr. 139/2004 17. pantam, kuros ir ietverts pienākums ievērot dienesta noslēpumu, ir nozīme, interpretējot un piemērojot Regulā Nr. 1049/2001 paredzētos izņēmumus no piekļuves tiesībām, lai aizsargātu Savienības tiesiskās kārtības vienotību, saskaņoti un vienveidīgi interpretējot dažādos tiesību aktu tekstus.

- 33 Tā norāda, ka, pat ja Regula Nr. 1049/2001 ir uzskatāma par vispārpiemērojamu normu, piekļuves tiesību ierobežojumi tomēr ir formulēti plaši un tādējādi ir jāinterpretē tā, lai visās iestāžu darbības jomās tiktu aizsargātas sabiedriskās vai privātās legītimās intereses, vēl jo vairāk tādēļ, ka šīs intereses ir skaidri aizsargātas saskaņā ar citām Savienības tiesību normām. To apstiprinot 2010. gada 29. jūnija spriedumi lietā C-28/08 P Komisija/*Bavarian Lager* (Krājums, I-6055. lpp., 58., 59., 64. un 65. punkts) un lietā C-139/07 P Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau* (Krājums, I-5885. lpp., 61. un 63. punkts), kuros Tiesa noraidīja Vispārējās tiesas sniegto Regulas Nr. 1049/2001 interpretāciju, pamatojoties uz to, ka tā neesot ņēmusi vērā citus tiesību aktus, kuri arī ir piemērojami minētajās lietās. Tāpat savā 2010. gada 21. septembra spriedumā apvienotajās lietās C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P Zviedrija u.c./*API* un Komisija (Krājums, I-8533. lpp., 84. punkts) Tiesa esot apstiprinājusi, ka piemērojamās tiesības ir jāinterpretē harmoniski.
- 34 Tomēr secinājums, pie kāda Vispārējā tiesa nonāca pārsūdzētajā spriedumā, radot kolīziju starp piemērojamajām tiesību normām. Ar Regulu Nr. 139/2004 uzņēmumiem, kuri piedalās koncentrācijas kontroles procedūrā, faktiski tiek uzlikti saistoši un plaši pienākumi saistībā ar informācijas paziņošanu un komercnoslēpuma izpaušanu, tomēr šie pienākumi tiekot līdzsvaroti ar šīs regulas noteikumiem, ar kuriem ir ieviestas pastiprinātas aizsardzības garantijas. Šo garantiju mērķis, pirmkārt, esot nodrošināt labu koncentrāciju kontroles sistēmas darbību sabiedrības interesēs un, otrkārt, aizsargāt attiecīgo uzņēmumu legītimās intereses, lai informācija, kuru tie paziņo Komisijai, tiktu izmantota tikai izmeklēšanas mērķiem.
- 35 Atsaucoties uz Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā (OV L 1, 1. lpp.), 28. pantu, Komisija uzsver, ka pienākuma ievērot uzņēmumu komercnoslēpumu, kurš ir spēkā visās konkurences jomās, mērķis esot nodrošināt arī to tiesības uz aizstāvību, kas izriet no Savienības tiesību pamatprincipiem un ir ietvertas ECPAK 6. pantā, atbilstoši tam, ko Tiesa ir nospriedusi tās 2002. gada 15. oktobra sprieduma apvienotajās lietās C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, no C-250/99 P līdz C-252/99 P un C-254/99 P *Limburgse Vinyl Maatschappij* u.c./Komisija (*Recueil*, I-8375. lpp.) 299. punktā. Turklāt esot jāuzskata, ka informācija, kuru Komisijai paziņo uzņēmumi, kuri piedalās koncentrācijas kontroles procedūrā, ietilpst to privātās darbības jomā ECPAK 8. panta izpratnē. Ņemot vērā, ka šiem uzņēmumiem var būt pienākums nodot savu informāciju Komisijai, esot jāievēro šajā pantā minētie nosacījumi.
- 36 Ietvarā, kurš iedibināts ar Regulu Nr. 139/2004, piekļuves tiesības lietas materiāliem esot tikai tiem lietas dalībniekiem, kuri ir tieši iesaistīti procedūrā, un, vajadzības gadījumā, citām fiziskām vai juridiskām personām, kuras pamato pietiekamu interesi. Jebkuram citam prasītājam, kurš nepamatotu šādu interesi, piekļuve dokumentiem tiktu liegta. Saskaņā ar Vispārējās tiesas interpretāciju šādam prasītājam principā, pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001, būtu beznosacījuma piekļuves tiesības visiem attiecīgajiem dokumentiem un turklāt viņš šīs tiesības varētu izmantot brīvi jebkādam nolūkam, kas būtu acīmredzamā pretrunā Regulai Nr. 139/2004. Tādējādi Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 88. punktā uzskatot, ka pienākums saskaņā ar Regulu Nr. 139/2004 ierobežot saņemtās informācijas izmantošanu atbilstoši informācijas pieprasījuma mērķim neattiecas uz veidu, kādā Komisija var izmantot iesniegto informāciju, un neregulē piekļuvi dokumentiem, kas ir nodrošināta ar Regulu Nr. 1049/2001.
- 37 Komisija uzskata, ka, ciktāl tas attiecas uz dokumentiem, kuri ir saistīti ar koncentrācijas kontroles procedūrām, pēc analogijas ir jāpiemēro apsvērumi, kurus Tiesa izstrādājusi iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*, kurš tika pasludināts valsts atbalsta kontroles procedūru jomā, 54., 55., 61. un 62. punktā, un tādējādi ir jāatzīst, ka pastāv vispārēja prezumpcija, saskaņā ar kuru tādu dokumentu, ar kuriem notikusi apmaiņa tikai koncentrācijas kontroles procedūras vajadzībām un kuri ir pieejami tikai personām, kuras ir pierādījušas pietiekamu interesi, publiskošana principā apdraudētu izmeklēšanas darbību mērķu aizsardzību. Tādējādi Vispārējā tiesa, neņemot vērā Regulas Nr. 139/2004 noteikumus un piešķirot pārākumu Regulai Nr. 1049/2001, salīdzinot ar citiem Savienības tiesību noteikumiem, kas esot pielīdzināms noteikumu, kuri ir būtiski koncentrāciju

kontroles sistēmas labai darbībai, lietderīgās iedarbības atņemšanai, esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Komisija šajā saistībā atsaucas arī uz iepriekš minētā sprieduma lietā *Komisija/Bavarian Lager* 56. punktu.

Otrais pamats – kļūdaina Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. un 3. punkta interpretācija

– Pirmā daļa: par pienākumu veikt konkrētu un individuālu katra dokumenta izvērtējumu

- 38 Komisija uzsver, ka atbilstoši Vispārējās tiesas viedoklim attiecīgajai iestādei konkrēts un individuāls katra piekļuves pieteikumā norādītā dokumenta izvērtējums būtu jāveic pat gadījumā, kad nav šaubu, ka šāds pieteikums attiecas uz dokumentiem, kuriem ir piemērojams izņēmums. Šis pienākums esot piemērojams visiem Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā norādītajiem izņēmumiem neatkarīgi no jomas, kurā ietilpst pieprasītie dokumenti, un neraugoties uz specifiskām šīs jomas īpatnībām. Tādējādi Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā noteikumus, kas ir piemērojami koncentrāciju kontroles procedūrām, lai gan Tiesa, pamatojoties uz valsts atbalsta kontroles procedūras specifiskajām īpatnībām, savā iepriekš minētajā spriedumā lietā *Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau* esot atzinusi, ka pastāv vispārējs pieņēmums, atbilstoši kuram administratīvās lietas materiālu publiskošana principā var apdraudēt izmeklēšanas darbību mērķu aizsardzību, un tādējādi atbilstoši šim pieņēmumam bija pamats atteikt piekļuvi visiem minētajā lietā pieprasītajiem dokumentiem. Komisija uzskata, ka šāds secinājums ir jāpiemēro arī šajā gadījumā.

– Otrā daļa: par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzēto izņēmumu saistībā ar izmeklēšanas darbību mērķu aizsardzību

- 39 Attiecībā uz Vispārējās tiesas nostāju, saskaņā ar kuru šo izņēmumu vairs nevar piemērot tad, kad lēmums par koncentrāciju ir pieņemts un administratīvā procedūra ir izbeigta, Komisija iebilst, ka koncentrācijas kontroles procedūrā izņēmumi saistībā ar komerciālo interešu un izmeklēšanas darbību aizsardzību ir cieši saistīti un sniegtā informācija nezaudē savu konfidencialitāti pēc administratīvās procedūras izbeigšanas. Turklāt saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 7. punktu komerciālajām interesēm piemērotā aizsardzība var pat pārsniegt 30 gadus. Cita veida pieejas sekas ļoti kaitētu uzņēmumu vēlmei sadarboties ar Komisiju. Uzsverot, ka atbilstoši iepriekš minētās tiesību normas formulējumam attiecīgā izņēmuma mērķis ir aizsargāt “izmeklēšanas darbību mērķus”, nevis tikai pašas izmeklēšanas darbības, Komisija norāda, ka iepriekš minētajā spriedumā lietā *Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau* ieviestais vispārējais pieņēmums ir jāpiemēro pat tad, kad lēmums saistībā ar koncentrāciju ir kļuvis galīgs.

– Trešā daļa: par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā ievilkumā paredzēto izņēmumu saistībā ar komerciālo interešu aizsardzību

- 40 Šis izņēmums attiecas uz dokumentiem, ar kuriem ir notikusi apmaiņa starp Komisiju un lietas dalībniekiem, kuri ir paziņojuši par koncentrāciju, un starp Komisiju un trešajām personām. Komisija atkārtoti savā nostājā, saskaņā ar kuru noteikumi uzņēmumu koncentrācijas kontroles jomā pieprasa, lai Komisijai tiktu nodota plaša apmēra konfidenciāla informācija, uz kuru acīmredzami attiecas LESD 339. pantā un Regulas Nr. 139/2004 17. pantā ietvertais pienākums ievērot dienesta noslēpumu. Jau ar šo apsvērumu esot pietiekami, lai tiktu noraidīta Vispārējās tiesas pieeja, saskaņā ar kuru, individuāli izvērtējot katru attiecīgo dokumentu, esot jānosaka, vai tā publiskošana var konkrēti un faktiski apdraudēt aizsargātās intereses.

– Ceturtā daļa: par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrajā daļā ietverto izņēmumu saistībā ar lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību

- 41 Atsaukšanās uz šo izņēmumu attiecas uz iekšējiem dokumentiem Nr. 2–5. Komisija norāda, ka Regulas Nr. 802/2004 17. panta 3. punktā no piekļuves tiesībām lietas materiāliem skaidri ir izslēgti iekšējie dokumenti, ja piekļuves tiesības ir piešķirtas, lai ļautu procedūras dalībniekiem īstenot savas tiesības uz

aizstāvību. Piekļuves ierobežojumu šiem dokumentiem attaisnojot procedūras raksturs un Komisijas lēmumu pieņemšanas procesa koleģiālais raksturs, kas pieprasot, lai komisāru kolēģijas locekļu rīcībā būtu visa nepieciešamā informācija lēmuma pieņemšanai sabiedrības interesēs. Ja Komisijas dienestiem būtu jāņem vērā izpaušanas risks, viņi, iespējams, nejustos tik brīvi, norādot uz iespējamiem lēmuma projekta trūkumiem vai paužot atšķirīgu viedokli, un tas apdraudētu lēmumu pieņemšanas procesu. Šī iemesla dēļ šādiem dokumentiem nebūtu jābūt pieejamiem arī pēc tam, kad lēmums par koncentrāciju ir kļuvis galīgs. Turklāt saskaņā ar Vispārējās tiesas veikto Regulas Nr. 1049/2001 interpretāciju sabiedrībai tiktu piešķirtas plašākas tiesības nekā lietas dalībniekiem, uz kuriem tieši attiecas koncentrācijas kontroles procedūra.

– Piekta daļa: par Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā paredzēto izņēmumu saistībā ar juridisko atzinumu aizsardzību

- 42 Atsauce uz šo izņēmumu īpaši attiecas uz iekšējiem dokumentiem Nr. 3 un Nr. 4. Komisija norāda, ka šie abi atzinumi ir konkrēti un individuāli izvērtēti, nonākot pie secinājuma, ka uz tiem katrā ziņā pilnībā attiecas šis izņēmums. Tad Komisija esot izvērtējusi iespējamu sabiedrības prioritāro interešu esamību, kas attaisno minēto dokumentu publiskošanu, un esot nonākusi pie secinājuma, ka šajā gadījumā runa acīmredzami esot par privātām interesēm, jo *Agrofert* ir norādījusi uz “ta[i] un *Unipetrol* mazākuma akcionāriem radīto kaitējumu”.

Citu lietas dalībnieku argumentācija

- 43 *Agrofert*, prasītāja tiesvedībā Vispārējā tiesā, norāda, ka iepriekš minētajam spriedumam lietā Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau* šajā gadījumā nav nozīmes, ciktāl tas attiecas uz tiesvedību saistībā ar valsts atbalstu, saistībā ar kuru pieeja lietas materiāliem tiekot organizēta citādi. *Agrofert* piekrīt Vispārējās tiesas pieejai, saskaņā ar kuru apstākļi, ka dokuments attiecas uz interesēm, kuras ir aizsargātas ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. un 3. punktā paredzēto izņēmumu, pats par sevi nevar attaisnot šī izņēmuma piemērošanu. Tādējādi Komisijai publiskošanas pieteikums esot bijis jāizvērtē, ņemot vērā katrā pieprasītajā dokumentā ietverto informāciju, nevis vispārīgi.
- 44 *PKN Orlen*, kas tiesvedībā Vispārējā tiesā iestājusies Komisijas prasījumu atbalstam, norāda, ka tā ar Komisiju ir sadarbojusies, pilnībā uzticoties tam, ka šai iestādei paziņotie dokumenti, kas ietver komercnoslēpumu, kā arī visa cita veida saziņa koncentrācijas kontroles procesā tiks izmantota tikai izmeklēšanas mērķiem un netiks izpausta trešajām personām. Tai esot bijis pamats pilnībā izmantot šādu uzticamību atbilstoši Regulai Nr. 139/2004. Savienības tiesības nevarot sniegt informācijas un dokumentu aizsardzības garantijas, pamatojoties uz vienu tiesisko regulējumu, un, pamatojoties uz citu tiesisko regulējumu, atņemt šai aizsardzībai jebkādu efektivitāti. Paziņotās informācijas raksturs nemainoties, izbeidzoties koncentrācijas procedūrai. Ja sabiedrībai tiktu atļauts piekļūt lietas materiāliem pēc procedūras izbeigšanas, tas nozīmētu, ka pilnībā tiktu apieti apsvērumi, kas attaisno izmeklēšanas darbības.
- 45 Zviedrijas Karaliste, kas tiesvedībā Vispārējā tiesā iestājusies *Agrofert* apsvērumu atbalstam, norāda, ka saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001 piekļuve dokumentiem esot vispārējs noteikums. Tādējādi izņēmumi no šī noteikuma esot jāinterpretē sašaurināti. Procedūras noteikumus, kas iestādēm esot jāievēro piekļuves pieteikuma laikā, Tiesa esot precizējusi savā iepriekš minētajā spriedumā apvienotajās lietās *Zviedrija un Turco/Padome*, kurā tā aprakstīja trīs posmus, kuri parasti ir jāievēro, lai noteiktu, vai piekļuves pieteikums var tikt atbalstīts. Vispārējā tiesa pārsūdzētajā spriedumā esot pamatoti konstatējusi, ka Komisija šajā gadījumā nav ievērojusi visus izpētes posmus.
- 46 Zviedrijas Karaliste norāda, ka fakts, ka īpašos tiesiskajos regulējumos pastāv dažādi noteikumi saistībā ar piekļuvi dokumentiem, nenozīmē, ka šiem tiesiskajiem regulējumiem, kuriem ir cits mērķis nekā Regulā Nr. 1049/2001 paredzētajiem izņēmumiem, automātiski ir jādod priekšroka pār minētās regulas noteikumiem, jo šāda koncepcija atņemtu jēgu Regulai Nr. 1049/2001. Tādējādi iepriekš minētais

spriedums lietā Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau* esot piemērojams tikai valsts atbalsta jomā. Rezultātā – paziņoto dokumentu kopuma absolūtas konfidencialitātes tiesības nepastāvot un piekļuves atteikumu dokumentiem varot pamatot tikai ar Regulā Nr. 1049/2001 paredzētajiem izņēmumiem.

Tiesas vērtējums

- 47 Vispirms ir jānorāda, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija ir nodalījusi, pirmkārt, dokumentus, ar kuriem šī iestāde apmainījās ar lietas dalībniekiem, kuri paziņojuši par koncentrāciju, un trešajām personām attiecīgajā koncentrācijas kontroles procedūrā, uz kuriem būtu attiecināmi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmais un trešais ievilkums par komerciālo interešu aizsardzību un izmeklēšanas darbību mērķu aizsardzību, kā arī Regulas Nr. 139/2004 17. pants, un, otrkārt, iekšējos dokumentus, kurus izstrādāja Komisijas dienesti saistībā ar šo koncentrācijas kontroli, uz kuriem būtu attiecināmi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrais ievilkums un 3. punkta otrā daļa, attiecīgi par juridisko atzinumu un iestāžu lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību.
- 48 Šis atšķirības starp dokumentiem, ar kuriem Komisija apmainījās ar lietas dalībniekiem, kuri paziņojuši par koncentrāciju, kā arī ar trešajām personām, no vienas puses, un iekšējiem dokumentiem, no otras puses, šī iestāde ievēroja savā iebildumu rakstā, kurš tika iesniegts pirmajā instancē, kā arī Vispārējā tiesa – pārsūdzētajā spriedumā. Turklāt tāda pati attiecīgo dokumentu iedalīšana kategorijās veido Komisijas argumentācijas shēmu tās apelācijas sūdzībā. Tādējādi arī Tiesas vērtējums ir jāsniedz, ņemot vērā minētās atšķirības.
- Par atteikumu piekļūt dokumentiem, ar kuriem notikusi apmaiņa starp Komisiju un lietas dalībniekiem, kuri paziņojuši par koncentrāciju, un starp Komisiju un trešajām personām
- 49 Ar savas apelācijas sūdzības pirmo pamatu, kā arī ar otrā pamata pirmo, otro un trešo daļu Komisija būtībā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav ņēmusi vērā attiecīgās Regulas Nr. 139/2004 tiesību normas saistībā ar piekļuvi uzņēmumu koncentrācijas kontroles procedūras dokumentiem, interpretējot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā un trešajā ievilkumā paredzētos izņēmumus no piekļuves tiesībām, kas attiecīgi attiecas uz komerciālo interešu un izmeklēšanas mērķu aizsardzību.
- 50 Ņemot vērā Tiesas judikatūru saistībā ar attiecībām starp Regulu Nr. 1049/2001 un atsevišķiem īpašiem Savienības tiesiskajiem regulējumiem, kas īpaši iedibināta ar iepriekš minētajiem spriedumiem lietās Komisija/*Bavarian Lager*, Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*, kā arī ar spriedumu apvienotajās lietās *Zviedrija u.c./API* un Komisija, šis iebildums šķiet pamatots.
- 51 Šī lieta attiecas uz saistību starp Regulu Nr. 1049/2001 un pārējo tiesisko regulējumu, proti, Regulu Nr. 139/2004, kurā regulēta īpaša Savienības tiesību joma. Abām šīm regulām ir dažādi mērķi. Ar pirmo ir paredzēts nodrošināt vislielāko iespējamo valsts iestāžu lēmumu pieņemšanas procedūru, kā arī informācijas, ar ko ir pamatoti to lēmumi, pārskatāmību. Tātad tajā paredzēts maksimāli atvieglot tiesību piekļūt dokumentiem īstenošanu, kā arī sekmēt labu administratīvu praksi. Otrajā paredzēts nodrošināt dienesta noslēpuma ievērošanu, veicot Kopienas mēroga uzņēmumu koncentrācijas kontroles procedūras.
- 52 Minētajās regulās nav tiesību normu, kurās būtu skaidri paredzēts vienas regulas pārākums pār otru. Tādējādi ir jānodrošina katras šīs regulas piemērošana tā, lai tas atbilstu otrai regulai un ļautu tās piemērot saskaņoti.
- 53 Atbilstoši Tiesas judikatūrai, lai arī Regulas Nr. 1049/2001 mērķis ir sniegt sabiedrībai visplašākās iespējamās piekļuves tiesības iestāžu dokumentiem, šīm tiesībām, ņemot vērā šīs regulas 4. pantā paredzēto izņēmumu sistēmu, tomēr ir piemērojami noteikti ierobežojumi, pamatojoties uz publiskajām vai privātajām interesēm (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*, 51. punkts).

- 54 Šajā gadījumā *Agrofert* iesniegtais pieteikums attiecas uz visiem nepubliskotajiem dokumentiem saistībā ar attiecīgo koncentrācijas kontroles procedūru. Komisija, atsaucoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā un trešajā ievilkumā paredzētajiem izņēmumiem, kuri attiecīgi ir saistīti ar komerciālo interešu aizsardzību un izmeklēšanas darbību mērķiem, atteica izsniegt *Agrofert* ar šo procedūru saistītos dokumentus, ar kuriem notikusi apmaiņa starp to un lietas dalībniekiem, kuri paziņojuši par koncentrāciju, vai trešajām personām.
- 55 Šajā saistībā ir jānorāda, ka Savienības iestāde, izvērtējot piekļuves pieteikumu tās rīcībā esošiem dokumentiem, var ņemt vērā vairākus Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētos pamatojumus.
- 56 Netiek apšaubīts, ka attiecīgie dokumenti patiešām ietilpst izmeklēšanas darbībās šī sprieduma 54. punktā minētās tiesību normas trešā ievilkuma izpratnē. Turklāt, ņemot vērā koncentrācijas kontroles procedūras mērķi – pārbaudīt, vai darbība vienam vai otram no lietas dalībniekiem, kas paziņojuši par koncentrāciju, piešķir tādu tirgus varu, kas var ievērojami ietekmēt konkurenci, Komisija šādas procedūras ietvaros apkopo konfidenciālu komerciālo informāciju saistībā ar attiecīgo uzņēmumu komerciālo stratēģiju, tirdzniecības apmēriem, tirgus daļām vai komerciālajām attiecībām, tādējādi piekļuve šādas kontroles procedūras dokumentiem var apdraudēt minēto iestāžu komerciālo interešu aizsardzību. Tāpēc izņēmumi saistībā ar komerciālo interešu aizsardzību un izmeklēšanas darbību mērķu aizsardzību šajā gadījumā ir cieši saistīti.
- 57 Protams, lai pamatotu atteikumu piekļūt dokumentam, principā nepietiek ar to, ka šis dokuments attiecas uz kādu no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktā minētajām darbībām, attiecīgajai iestādei ir jāsniedz arī paskaidrojumi par to, kā piekļuve šim dokumentam var konkrēti un reāli kaitēt interesēm, kas aizsargātas ar šajā pantā paredzēto izņēmumu. Tomēr šī iestāde šajā saistībā var pamatoties uz vispārējiem pieņēmumiem, kas attiecas uz noteiktām dokumentu kategorijām, ja līdzīgi vispārīgi apsvērumi ir attiecināmi uz tāda paša rakstura dokumentu publiskošanas pieteikumiem (iepriekš minētais spriedums lietā *Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau*, 53. un 54. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 58 Attiecībā uz valsts atbalsta kontroles procedūrām Tiesa uzskatīja, ka šādi vispārēji pieņēmumi var izrietēt no Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus [EKL 88.] panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), ar kuru ir tieši regulēta valsts atbalstu joma un kurā ir ietvertas tiesību normas saistībā ar piekļuvi informācijai un dokumentiem, kas iegūti atbalsta kontroles un izmeklēšanas procedūrā (šajā saistībā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau*, 55.–57. punkts).
- 59 Šādi vispārēji pieņēmumi uzņēmumu koncentrācijas kontroles procedūru jomā ir piemērojami, ņemot vērā, ka tiesiskajā regulējumā, ar kuru šī procedūra tiek regulēta, arī ir paredzēti stingri noteikumi attiecībā uz šajā procedūrā iegūtās vai izstrādātās informācijas apstrādi.
- 60 Regulas Nr. 139/2004 17. pants un 18. panta 3. punkts, kā arī Regulas Nr. 802/2004 17. pantā ierobežoti ir regulēta uzņēmumu koncentrācijas kontroles procedūrā apkopotās informācijas izmantošana, ierobežojot piekļuvi lietas materiāliem “tieši iesaistītajām pusēm” un “citām ieinteresētajām pusēm”, ievērojot iesaistīto uzņēmumu likumīgās intereses, lai viņu komercnoslēpumi netiktu publiskoti, un pieprasot, lai apkopotā informācija tiktu izmantota tikai informācijas pieprasījuma, kontroles vai tiesas sēdes mērķiem un lai netiktu publiskota informācija, uz kuru tās rakstura dēļ attiecas dienesta noslēpums.
- 61 Protams, tiesības iepazīties ar administratīvās lietas materiāliem koncentrācijas kontroles procedūrā un tiesības piekļūt dokumentiem atbilstoši Regulai Nr. 1049/2001 ir juridiski atšķirīgas, bet tās tomēr ir attiecināmas uz funkcionāli līdzvērtīgām situācijām. Neatkarīgi no piekļuves lietas materiāliem juridiskā pamata, tā ieinteresētajām personām ļauj iegūt visus Komisijai iesniegtos apsvērumus un dokumentus (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau*, 59. punkts).

- 62 Šādos apstākļos vispārināta piekļuve, pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001, dokumentiem, ar kuriem šādā procedūrā Komisija ir apmainījusies ar lietas dalībniekiem, kuri paziņojuši par koncentrāciju, vai trešajām personām, kā to uzsvēra Komisija, apdraudētu līdzsvaru, kuru Savienības likumdevējs [uzņēmumu] koncentrācijas EK regulā ir vēlējies nodrošināt starp attiecīgo uzņēmumu pienākumu paziņot Komisijai, iespējams, konfidenciālu komercinformāciju, lai tā varētu izvērtēt paredzētās koncentrācijas atbilstību kopējam tirgum, no vienas puses, un paaugstinātas aizsardzības garantiju, kas, pamatojoties uz dienesta noslēpumu un komercnoslēpumu, tiek nodrošināta informācijai, kas šādi tiek nodota Komisijai, no otras puses.
- 63 Ja personas, kurām nav tiesību piekļūt lietas materiāliem, pamatojoties uz tiesisko regulējumu par koncentrāciju kontroli, vai personas, kuras varētu tikt uzskatītas par ieinteresētām personām, bet kuras nav izmantojušas savas tiesības piekļūt informācijai vai kurām šādas tiesības ir atteiktas, varētu saņemt piekļuvi dokumentiem, pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001, tiktu apdraudēta ar šo tiesisko regulējumu ieviestā sistēma.
- 64 Tādējādi, interpretējot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmajā un trešajā ievilkumā paredzētos izņēmumus, Vispārējai tiesai bija jāņem vērā apstāklis, ka pastāv vispārējs pieņēmums, atbilstoši kuram attiecīgo dokumentu publiskošana principā apdraud uzņēmumu, kuri ir iesaistīti koncentrācijā, komerciālo interešu aizsardzību, kā arī izmeklēšanas darbību saistībā ar šo kontroles procedūru mērķu aizsardzību (šajā saistībā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau*, 61. punkts).
- 65 Apsvērumi, kurus Vispārējā tiesa norādījusi pārsūdzētā sprieduma 88. punktā, saskaņā ar kuriem pienākums atbilstoši Regulai Nr. 139/2004 ierobežot informācijas, kuru uzņēmumi ir ieguvuši koncentrācijas kontroles procedūrā, izmantošanu, attiecas tikai uz veidu, kādā Komisija var izmantot šo informāciju, un neregulē piekļuvi dokumentiem, kas tiek nodrošināta ar Regulu Nr. 1049/2001, arī ir juridiski nepareizi.
- 66 Ņemot vērā interešu, kuras tiek aizsargātas saistībā ar koncentrācijas kontroli, raksturu, jāuzskata, ka šī sprieduma 64. punktā veiktais secinājums ir jāpiemēro neatkarīgi no tā, vai piekļuves pieteikums attiecas uz jau pabeigtu kontroles procedūru vai tādu, kas vēl turpinās. Konfidenciālas informācijas publicēšana par iesaistīto uzņēmumu saimniecisko darbību var apdraudēt to komerciālās intereses neatkarīgi no tā, vai kontroles procedūra turpinās. Turklāt iespēja, ka šāda publikācija tiek veikta pēc kontroles procedūras slēgšanas, varētu kaitēt uzņēmumu pieejamībai sadarbošanās nolūkā, kamēr šāda procedūra tiek veikta.
- 67 Turklāt ir jāuzsver, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 7. punktu izņēmumus saistībā ar komerciālajām interesēm vai konfidenciāliem dokumentiem var piemērot trīsdesmit gadu laikā un pat ilgāk, ja nepieciešams.
- 68 Iepriekš minētais vispārējais pieņēmums neizslēdz tiesības pierādīt, ka uz attiecīgo dokumentu, kura publiskošana ir pieprasīta, šis pieņēmums neattiecas vai ka pastāv prioritāras sabiedrības intereses, kas pamato šī dokumenta publiskošanu atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktam (iepriekš minētais spriedums lietā *Komisija/Technische Glaswerke Ilmenau*, 62. punkts).
- 69 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, jāsecina, ka Vispārējā tiesa, neņemdamā vērā sistēmu, kas nosaka piekļuvi dokumentiem uzņēmumu koncentrācijas kontroles procedūrā, un būtībā pārsūdzētā sprieduma 63., 64., 66., 80., 101., 103., 104. un 110.–114. punktā kļūdaini nospriežot, ka šajā gadījumā neesot acīmredzama iemesla atteikt piekļuvi visiem piekļuves pieteikumā, kuru iesniedzis *Agrofert*, pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001, minētajiem dokumentiem, ar kuriem notikusi apmaiņa starp Komisiju un lietas dalībniekiem, kuri paziņojuši par koncentrāciju, un starp Komisiju un trešajām personām, iepriekš neveicot konkrētu un individuālu šo dokumentu pārbaudi, ir kļūdaini interpretējusi šīs regulas 4. panta 2. punkta pirmo un trešo ievilkumu.

70 Tādējādi ir jāapmierina apelācijas sūdzības pirmais pamats, kā arī otrā pamata pirmā, otrā un trešā daļa, un attiecīgi pārsūdzētais spriedums ir jāatceļ tiktāl, ciktāl ar to ir atcelts apstrīdētais lēmums par piekļuves atteikumu dokumentiem, ar kuriem notikusi apmaiņa starp Komisiju un lietas dalībniekiem, kuri paziņojuši par koncentrāciju, un starp Komisiju un trešajām personām.

Par piekļuves atteikumu Komisijas iekšējiem dokumentiem

71 Šis piekļuves atteikums attiecas uz dokumentiem, kuri Komisijas iesniegtajā sarakstā ir apzīmēti ar Nr. 2–5 un ir izklāstīti pārsūdzētā sprieduma 14. punktā (skat. šī sprieduma 7. punktu).

72 Komisijas nostāja attiecībā uz šiem dokumentiem, kas izriet gan no apstrīdētā lēmuma, gan tās iebildumu raksta Vispārējā tiesā, kā arī no tās apelācijas sūdzības otrā pamata ceturtais un piektais daļas, ir balstīta uz argumentu, ka piekļuves atteikumu minētajiem dokumentiem attaisno izņēmums saistībā ar lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrajai daļai un turklāt, ciktāl tas attiecas uz dokumentiem Nr. 3 un Nr. 4, pamatojoties uz izņēmumu saistībā ar juridisko atzinumu aizsardzību atbilstoši šīs regulas 4. panta 2. punkta otrajam ievilkumam.

73 Šajā lietā nav strīda par to, ka visi iekšējie dokumenti, kuriem ir pieprasīta pieeja, ietilpst izņēmuma saistībā ar iestādes lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību piemērošanas jomā un divi no šiem dokumentiem, proti, Nr. 3 un Nr. 4, ietilpst arī izņēmuma saistībā ar juridisko atzinumu aizsardzību piemērošanas jomā. Nav arī strīda par to, ka brīdī, kad tika iesniegts piekļuves pieteikums dokumentiem, koncentrācijas kontroles procedūra, uz kuru šie dokumenti attiecas, bija pabeigta un ar to saistītais Komisijas lēmums bija kļuvis galīgs.

74 Šajā saistībā ir jānorāda, ka gadījumā, ja piekļuves pieteikuma brīdī attiecībā uz iekšējiem dokumentiem, kuri ir sagatavoti koncentrācijas kontroles administratīvajā procedūrā, Komisijas lēmums par attiecīgo darbību ar Vispārējās tiesas spriedumu, kurš ir stājies likumīgā spēkā un ir pieņemts, nepastāvot apelācijas sūdzībai par to, tiek atcelts un ja Komisija pēc šī sprieduma par [lēmuma] atcelšanu nav atsākusi izmeklēšanas darbības, lai, iespējams, pieņemtu jaunu lēmumu saistībā ar minēto darbību, Tiesa 2011. gada 21. jūlija spriedumā lietā C-506/08 P *Zviedrija/My Travel* un Komisija (Krājums, I-6237. lpp., turpmāk tekstā – “spriedums lietā *My Travel*”) būtībā ir nospriedusi, ka, lai varētu atteikt piekļuvi šādam iekšējam dokumentam, attiecīgajai iestādei ir jāveic konkrēts un individuāls attiecīgā dokumenta izvērtējums un jānorāda īpaši iemesli, kuru dēļ tā uzskata, ka publiskošana konkrēti un faktiski apdraudētu ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otro daļu vai 4. panta 2. punkta otro ievilkumu aizsargātās intereses.

75 Šāds risinājums ir jāpiemēro arī tādā situācijā, kāda ir šajā gadījumā, kad piekļuves pieteikums iekšējiem dokumentiem tika iesniegts, lai gan Komisijas lēmums, ar kuru tika pabeigta koncentrācijas kontroles procedūra, ar kuru šie dokumenti ir saistīti, bija kļuvis galīgs, jo šis lēmums nebija pārsūdzēts.

76 Līdzīgā gadījumā Komisijai lēmumā par atteikumu saistībā ar dažādu pieprasīto dokumentu konkrēto saturu ir jānorāda īpaši iemesli, kurus pamato detalizēti apstākļi, kas ļauj secināt, ka katra no šiem dokumentiem publiskošana varētu nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanas procesam šajā iestādē (šajā saistībā skat. spriedumu lietā *MyTravel*, 81., 82., 89., 90., 98., 102. un 103. punkts).

77 Šajā saistībā jānorāda, ka atsaukšanās uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrajā daļā paredzēto izņēmumu, kurš ir piemērojams pēc lēmuma pieņemšanas, ir saistīta ar stingriem nosacījumiem (šajā saistībā skat. spriedumu lietā *MyTravel*, 78.–80. punkts). Šis izņēmums attiecas tikai uz konkrētiem dokumentu veidiem, un apstākļi, kas attaisno atteikumu, ir tāds, ka publiskošana varētu “nopietni” kaitēt lēmumu pieņemšanas procesam iestādē.

78 Attiecībā uz atsaukšanos uz izņēmumu saistībā ar juridisko atzinumu aizsardzību īpaša uzmanība ir jāpievērš arī faktam, ka šajā gadījumā Komisijas lēmums bija kļuvis galīgs un Savienības tiesās vairs nebija iespējams iesniegt nekāda veida prasību par tā tiesiskumu. Šādos apstākļos attiecīgajai iestādei

būtu jāizskaidro, kā piekļuve attiecīgajam dokumentam varētu konkrēti un faktiski, nevis pamatojoties uz vispārējiem un abstraktiem apsvērumiem, apdraudēt ar šo izņēmumu aizsargāto interesi (pēc analogijas skat. spriedumu lietā *MyTravel*, 110., 115. un 117. punkts).

- 79 Ņemot vērā iepriekš minēto, jāsecina, ka šajā gadījumā Vispārējā tiesa nav pieļāvusi nekādu kļūdu tiesību vērtējumā, pārsūdzētā sprieduma 120.–132. un 137.–147. punktā būtībā uzskatot, ka Komisijai bija jāpierāda, ka piekļuve, tostarp daļēja, katram no pieprasītajiem iekšējiem dokumentiem var konkrēti, faktiski un nopietni apdraudēt iestādes lēmumu pieņemšanas procesu un, konkrētāk, ka dokumentu, kuros ir ietverti juridiskie atzinumi, publiskošana būtu uzskatāma par saprātīgi paredzamu, nevis tikai hipotētisku šo atzinumu aizsardzības apdraudējumu.
- 80 Tādējādi apelācijas sūdzības otrā pamata ceturtā un piektā daļa ir jānoraida.

Par prasību Vispārējā tiesā

- 81 Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 61. panta pirmās daļas otro teikumu, ja pārsūdzētais spriedums tiek atcelts, šī tiesa pati var pieņemt spriedumu lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija. Tā tas ir šajā gadījumā, ciktāl tas attiecas uz tiesvedību par atteikumu piekļūt dokumentiem, kas ir daļa no pārsūdzētā sprieduma, kurš ar šo spriedumu ir jāatceļ.
- 82 Tiesas rīcībā ir nepieciešamā informācija, lai tā varētu pieņemt galīgo nolēmumu par *Agrofert* prasības prasījumiem, kuri ir vērsti pret Komisijas atteikumu, atsaucoties uz izņēmumiem saistībā ar komerciālo interešu un izmeklēšanas darbību mērķu aizsardzību, piešķirt piekļūvi dokumentiem, ar kuriem tā ir apmainījusies ar lietas dalībniekiem, kuri paziņojuši par koncentrāciju, un trešajām personām,.
- 83 Ciktāl tas attiecas uz šo izņēmumu piemērošanu, *Agrofert*, pirmkārt, savā prasībā Vispārējā tiesā ir norādījusi, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmais un trešais ievilkums būtu jāinterpretē tādējādi, ka attiecīgajai iestādei ir jāveic konkrēts un individuāls katra piekļuves pieteikumā norādītā dokumenta izvērtējums, šie izņēmumi neattiecas uz visiem dokumentiem un uz visu tajos ietvertu informāciju, un tādējādi varot tikt atteikta tikai piekļuve atsevišķām dokumenta rindkopām. Turklāt Komisija esot nepamatoti atsaukusies uz Regulas Nr. 139/2004 17. pantu.
- 84 Kā izriet no šī sprieduma 57.–67. punkta, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta pirmais un trešais ievilkums, tos interpretējot atbilstoši īpašajam tiesiskajam regulējumam uzņēmumu koncentrāciju kontroles jomā, ļauj Komisijai, neveicot konkrētu un individuālu šo dokumentu izvērtējumu, piemērot vispārēju pieņēmumu, saskaņā ar kuru dokumentu, ar kuriem notikusi apmaiņa ar lietas dalībniekiem, kuri paziņojuši par koncentrāciju, un trešajām personām, publiskošana šādā kontroles procedūrā principā apdraud iesaistīto uzņēmumu komerciālo interešu aizsardzību un ar šo procedūru saistīto izmeklēšanas darbību mērķu aizsardzību. Tādējādi šī *Agrofert* argumentācija ir jānoraida.
- 85 Otrkārt, *Agrofert* Vispārējā tiesā ir norādījusi, ka sabiedrības prioritārās intereses noteic, ka pieprasītie dokumenti ir jāpublisko, un ka šajā gadījumā interesi rada kaitējums, kas šim lietas dalībniekam ir radies kā *Unipetrol*, kuru *PKN Orlen* iegādājās saistībā ar attiecīgo koncentrāciju, mazākuma akcionāram.
- 86 Šajā saistībā, pat ja, protams, kā tas izriet no šī sprieduma 68. punkta, iepriekš minētais vispārējais pieņēmums neizslēdz tiesības ieinteresētajai personai pierādīt sabiedrības prioritārās intereses, kas attaisno pieprasīto dokumentu publiskošanu, tomēr ir jākonstatē, ka interese, uz kuru norāda *Agrofert*, nav uzskatāma par sabiedrības prioritāro interesi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta izpratnē. Tādējādi šī argumentācija nav pamatota.
- 87 Nav pamatoti arī citi argumenti, kurus *Agrofert* norādījusi pirmajā instancē.
- 88 Iespējamais LES 1. panta otrās daļas pārkāpums neatšķiras no pamata saistībā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punktā paredzēto izņēmumu kļūdainu piemērošanu. Ar šo regulu tiek konkretizēts minētā 1. panta otrajā daļā vispārēji norādītais atvērtības princips.

- 89 Pamats saistībā ar sliktu pārvaldību, apstrādājot piekļuves pieteikumu, ar kuru *Agrofert* pārmet Komisijai, ka tā ir pārsniegusi termiņu, kāds noteikts atbildei uz tās atkārtoto pieteikumu, ir neefektīvs. Ņemot vērā, ka Komisija uz šo pieteikumu atbildēja, pirms atbildes trūkums noteiktajā termiņā radīja sekas *Agrofert* atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 3. punktam, minētā termiņa pārsniegšana nepadara Komisijas atbildi par tik prettiesisku, lai tiktu attaisnota tās atcelšana.
- 90 Tādējādi prasība, kuru *Agrofert* iesniegusi Vispārējā tiesā nolūkā atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl tas attiecas uz atteikumu piekļūt dokumentiem, ar kuriem notikusi apmaiņa starp Komisiju un lietas dalībniekiem, kuri paziņojuši par koncentrāciju, un starp Komisiju un trešajām personām, veicot sabiedrību *PKN Orlen* un *Unipetrol* koncentrācijas kontroles procedūru, ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 91 Saskaņā ar Reglamenta 122. panta pirmo daļu, ja apelācijas sūdzība ir nepamatota vai ja tā ir pamatota un Tiesa lietā taisa galīgo spriedumu, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.
- 92 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz šī paša reglamenta 118. pantu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Saskaņā ar tā paša reglamenta 69. panta 3. punktu, ja abiem lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs vai ja pastāv izņēmuma apstākļi, Tiesa tomēr var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši. Šī paša reglamenta 69. panta 4. punkta pirmajā daļā ir paredzēts, ka dalībvalstis, kuras ir iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas, un tā trešajā daļā ir paredzēts, ka Tiesa var nolemt, ka cita persona, kas iestājusies lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.
- 93 Tā kā Komisijai spriedums ir daļēji nelabvēlīgs un *Agrofert* prasība tikusi daļēji noraidīta, jānolemj, ka katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats gan pirmajā instancē, gan šajā apelācijas tiesvedībā.
- 94 *PKN Orlen* un Zviedrijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

- 1) Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2010. gada 7. jūlija sprieduma lietā T-111/07 *Agrofert Holding/Komisija* rezolutīvās daļas 2) punkts tiek atcelts tiktāl, ciktāl ar to tiek atcelts Eiropas Komisijas 2007. gada 13. februāra Lēmums D (2007) 1360, ar kuru atteikta piekļuve dokumentiem lietā COMP/M.3543 attiecībā uz koncentrāciju starp *Polski Koncern Naftowy Orlen SA* un *Unipetrol*, ar kuriem notikusi apmaiņa starp Komisiju un lietas dalībniekiem, kuri paziņojuši par koncentrāciju, un starp Komisiju un trešajām personām;
- 2) minētā sprieduma rezolutīvās daļas 3) punkts tiek atcelts;
- 3) pārējā daļā apelācijas sūdzība tiek noraidīta;
- 4) prasība, kuru Eiropas Savienības Vispārējā tiesā iesniegusi *Agrofert Holding a.s.* nolūkā atcelt Eiropas Komisijas 2007. gada 13. februāra Lēmumu D (2007) 1360, ar kuru atteikta piekļuve dokumentiem lietā COMP/M.3543 attiecībā uz koncentrāciju starp *Polski Koncern Naftowy Orlen SA* un *Unipetrol*, ar kuriem notikusi apmaiņa starp Komisiju un lietas dalībniekiem, kuri paziņojuši par koncentrāciju, un starp Komisiju un trešajām personām, tiek noraidīta;
- 5) Eiropas Komisija un *Agrofert Holding a.s.* sedz savus tiesāšanās izdevumus, kas tām radušies gan pirmajā instancē, gan saistībā ar šo apelācijas tiesvedību;
- 6) *Polski Koncern Naftowy Orlen SA* un Zviedrijas Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

[Paraksti]